

vrouw is der verdienste, dan voorzeker zal ik, de laatste hier hebbende gevonden, de eerste niet vruchteloos hier zoeken.

Lang intusschen bleef mijne keuze onzeker in de stoffe mijner tegenwoordige voordragt, eindelijk lachte de bekoorlijke natuur mij toe en het vooruitzicht op hare aanstaande gunsten deed mij mijne keuze bepalen. Werkelijk reeds nadert zij met dartele treden, de bekorelijke lente, zij, die de huilende stormen teruggedrijft naar het grimmige Noorden en de zwoele zuchtjes van het minlijk Zuiden met zich voert in haar spelend geleide. Billijk ³⁾ zwaait haar de kunst het offer onzer liefde tegen en kust haar welkom op den ontluikenden grond. Dit uur dan zij aan haren lof gewijd, en geen uwer zal weigeren het hart aan mijne tonen te paren.

Het landgedicht, waarvan ik aldus voorneme eene proeve aan uwliedder welwillend oordeel te toetsen, is niet minder voor onze schoone moedertale dan voor eenige andere geschikt, hoezeer wij misschien weinige voorbeelden van hetzelfde bij onze vaderlandsche dichters vinden. Wel is waar, de lagchende beschouwing der schoone natuur kent weinig de bronnen van dien zwellenden vloed van schitterende beelden en uitblinkende gedachten, welke zoo zeer de kenmerken van onze eerste en grootste dichters zijn, en die zoo zeer onze echt vaderlandsche dichtkunde doen uitmunten boven die onzer trotscher nageburen; maar het bekorelijk land, de verwarmende hemel, de uitbottende kruiden en de tooverzang, die opstijgt van uit de kruin der bloeiende abeelen, verheffen niet minder de gevoelige ziel en ontwellen een' stroom van beelden en gedachten, die, omkleed van den lieffelijken tooi der aanbiddelijke poëzij, meer bekoren dan vervoeren, meer streelen dan treffen, meer verrukken dan verbazen. – Dus behagen sinds jaren en eeuwen de landgedichten des Mantuaanschen zangers ⁴⁾, wier kunstwaarde niemand onzer zal betwisten; dus boeijen zijne tafereelen, ontleend aan de natuur en geschilderd met hare verwen; dus galmen zijne tonen, zagter dan de heldenzang, maar niet minder welluidend, ernstiger dan het minnedicht, maar niet minder bevallig.

Gunstig verheft zich het landgedicht, ten aanzien der zedelijke nuttigheid, boven zeer vele andere dichtsoorten. In den eigentlichen zin des woords, leerdicht, schetst het de tallooze verscheidenheden der schoone en vruchtbare natuur; het ontwikkelt ons hare wisselende gangen, het ontbloot ons hare kunstige geheimen en doet ons opgetogen stareen op het duizendvoudig verschil van hare zeld-